

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרֻשֵׁת תְּצִוָּה י"ג אָדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁוּי

ה' מוֹרָה לְמֹשֶׁה הוֹרְאוֹת נוֹסְפוֹת כִּי־צַד לְהַכְשִׁיר אֶת הַכְּהֻנִים לְעִבּוּדָה בַּמִּשְׁכָּן.
מֹשֶׁה יָבִיא מֵהַבְּהֵמוֹת הָאֲחֵרוֹת לְקַרְבָּן וּלְמִשְׁחָ אֶת הַדָּם עַל הַכְּהֻנִים (עַל תְּנוּף הָאֵזֶן הַיְמָנִית, עַל הַבְּהוֹן בְּיַד הַיְמָנִית וְעַל הַבְּהוֹן בְּרֶגֶל הַיְמָנִית). יִתֵּר הַדָּם יִשְׁפֹּךְ עַל הַמִּזְבֵּחַ.
חֶלֶק מֵהַדָּם יֵשׁ לְהַתִּיז עַל הַכְּהֻנִים עַל בְּגָדֵי הַכְּהוֹנָה שְׁלֵהֶם.
חֶלְקִים מְסִימִים מֵהַקְּרָבָן, וְאֶחָד מִכָּל סוּג שֶׁל רְקִיק מְנִיפִים (כְּמוֹ לוּלֵב) לְכָל הַכְּהוֹנִים
חֶלְקִים אֲחֵרִים שֶׁל הַקְּרָבָן וְיִתֵּר הַרְקִיקִים, הֵם עִבּוֹר הַכְּהֻנִים לְאֲכִילָה, עֲלֵיהֶם לְהִשָּׂאֵר וּלְאָכַל אוֹתָם
בְּתוֹךְ הַחֲצֵר שֶׁל הַמִּשְׁכָּן.
יִקְרִיבוּ קְרָבָן עִבּוֹר הַמִּזְבֵּחַ לְמַקְרָה שְׁמִישָׁהּוּ לְקַח מִמֶּנּוּ דְבָרִים תוֹךְ כְּדֵי שְׂפָנוּ אוֹתוֹ אוֹ חֶלְקִים אֲחֵרִים
מֵהַמִּשְׁכָּן.
מֹשֶׁה יַעֲשֶׂה זֹאת בַּמִּשְׁךְ שִׁבְעָה יָמִים שֶׁל חֲנֻכַּת הַמִּשְׁכָּן וּמֵאֵז וּלְתַמִּיד הַכְּהֻנִים יִקְרִיבוּ קְרָבָנוֹת, וּבְגָדֵי
הַכְּהוֹנָה יִהְיוּ מִיְחָדִים לְתַמִּיד.

תְּהֵלִים / יוֹם י"ג לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ס"ט- ע"א

בְּתֵהִלִים שֶׁל הַיּוֹם יִשְׁנוּ פְּסוּק "יִמְלֵא פִי תְהִלָּתְךָ" – שֶׁהִפָּה שְׁלֵי יִתְמַלֵּא בְּשִׁבְחִים שֶׁל ה'.
הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת שְׁלוֹמִדִים מִכָּאן שֶׁכָּאֲשֶׁר מְבָרְכִים בְּרָכָה הִפָּה צְרִיף לְהִיּוֹת "מְלֵא" בְּבִרְכָה. לְכֹן
הַהֲלָכָה הִיא שְׁאֲסוּר לְבָרוּךְ בְּרָכָה כָּאֲשֶׁר הִפָּה מְלֵא בְּאֶכְל. הִפָּה שְׁלֵנוּ צְרִיף לְהִיּוֹת מְלֵא בְּבִרְכָה וְלֹא
בְּאֶכְל.
~

בְּכָל הַפְּרָקִים אוֹתָם אוֹמְרִים הַיּוֹם יִשְׁנֵם נְגוּנִים. הַתּוֹכְלוּ לְמִצּוֹא אוֹתָם? הֲאֵם אַתֶּם יוֹדְעִים לְשִׁיר
אוֹתָם?

תניא / לקויטי אמרים פרק כ"ט (י"ג אדר א' שנה מעוברת)

אנו לומדים איך להתפטר מהטמטום, כדי שאור הנשמה יוכל להאיר בלבנו ולאפשר לנו להתלהב מהאלוקות שהנשמה שלנו מכירה. אנו עושים זאת על ידי מחשבה עד כמה הגוף נחות כדי שלא יוכל עוד להסתיר על הנשמה.

יתכן והאדם עבר עברות קדם. למרות שעשה תשובה כבר, הוא עדין אדם שעבר עברות. בדיוק כמו שמצוה היא נצחית ברוחניות. עברה היא גם נצחית ברוחניות אם רמת התשובה שהאדם עשה היא חזקה, העברה היא בלתי נראית או משתנית. אולם אם הנשמה חזקה יותר כעת, התשובה גם היא צריכה להיות חזקה יותר אחרת העברה איננה בלתי נראית או לא נהפכה לזכות עוד. כשאדם חושב עד כמה גרועה עברה בעיני ה' ועבור הנשמה שלו, הוא כבר לא יהיה כל כך גאה וחצוף כמו שהיה קדם.

היום יום / י"ג אדר א'

תזכורת: אין אומרים צדקתך במנחה, כיון שזהו ערב פורים. כשחסיד מלמד חסידות לאנשים אחרים, זה גורם שמחה לרבים והחסיד ומשפחתו מקבלים הרבה ברכות.

ספר המצוות / מצות עשה רמ"ו

לומדים שוב, את אותה מצוה בספר המצוות, מצות עשה רמ"ו, בית הדין צריך לפסק על פי ההלכה בדיני ממונות (בסוף).

רמב"ם / הלכות טוען ונטען פרקים ז' ח' ט'

לומדים הלכות על מקרים בהם שני אנשים חולקים ביניהם בפני בית הדין למי שיד רכוש מסים. **פרק ז'** - הלכה אחת בפרק היא שאם אדם אומר משהו בפני בית הדין הוא לא יכול לשנות את דעתו ולומר שרק התבדח.

פרק ח' - בדרך כלל ההלכה היא שמניחים שמה שנמצא אצל האדם שיד לו. אם אדם אחר אומר ההפך, הוא חייב להוכיח שזה באמת שיד לו. (המוציא מחברו עליו הראיה) אבל למשהו שבדרך כלל משכירים ההלכה היא שונה.

נאמר למשל שראובן בדרך כלל משכיר את מכסחת הדשא שלו ואנשים יודעים שהוא עושה זאת. כעת לשמעון יש את זה בביתו והוא אומר שראובן נתן לו. לראובן מתר להשבע שבועת הסת (שבועה מדרבנן) ולומר שלא נתן לשמעון, ואז יכול לקחת אותה חזרה.

פרק ט' - בפרק לומדים הלכות מה קורה אם שני אנשים אוחזים בחפץ, ושניהם אומרים שזה שיד להם. במשניות, ההלכה הזו נקראת: "שנים אוחזין בטלית".

ההלכה היא ששני האנשים צריכים להשבע, שזה שיד להם, ואז בית הדין מחלק את הטלית (או את השוי שלה) בין שניהם.

חסידות מלמדת בנוגע להלכה הזו, שברוחניות, מדבר על שני אנשים שאומרים שמצוה מסוימת נעשתה בזכותם. (למשל שני מורים אומרים שלמוד התורה של הילדים הוא המצוה שלהם).

כל אדם צריך 'להבטיח' כמה התייגע על המצוה, וזה החלק של המצוה ששייך לו. נשמע מצחיק שאנשים יריבו על מצוה, אבל הרבי מסביר שהמצוות הם הדרך שבה אנחנו מתחברים אל ה'. אדם צריך להיות מוכן ללחום עבור הקשר שלו לה'!

דרכי החסידות / ענייני גאולה

יש לנו תפקיד מיוחד בעולם, לעבוד את ה' ולקיים את כל תרי"ג המצוות של התורה. בדיוק כפי שה' רוצה שנקיים. אבל ללא בית המקדש, איננו יכולים לקיים את מרבית המצוות כראוי. זו הסבה שאנו מבקשים מה' – "שיבנה בית המקדש" שוב, כדי שנוכל לקיים את כל המצוות שאמר לנו לקיים.

למרות שאיננו יכולים לקיים את כל המצוות אנו לומדים עליהם וחושבים עליהם שזה נחשב לכל הפחות כאלו עשינו משהו. זו הסבה שכל כך חשוב ללמד רמב"ם, שיש בו את ההלכות של כל המצוות אפילו אותן מצוות שאיננו מקיימים בימינו. זו גם הסבה מדוע אנו מתפללים במשך היום וגם בחגים וימים מיוחדים ומזכירים את הקרבנות שהביאו בבית המקדש ואומרים את הפסוקים העוסקים בקרבנות אלו. כדי לקשר אותנו לזמן של בית המקדש.

הידעתם שישנה מצוה שאותה אנו מקיימים רק כדי שנתרגל להתנהג כפי שאנו נצטרך לנהוג כאשר בית המקדש יבנה שוב?

הנה, נחדש לכם, נטילת ידיים לפני אכילת לחם!

החכמים תקנו את המצוה הזו בגלל תרומה. תרומה היא מתנה לה' שאנו נותנים מהתבואה (החטה שממנה עושים את הלחם) וצריכה להשאר בטהרה. היות ובני אדם תמיד נוגעים בדברים שונים, הידיים נחשבות תמיד טמאות. לכן יש לטול אותם לפני שנוגעים בדבר טהור. זו הסבה שהכהנים צריכים לרחץ את ידיהם לפני אכילת התרומה.

החכמים סברו שזה דבר חשוב. הם לא רצו שאנשים ישכחו או יתבלבלו לכן הם תקנו שאנשים יטלו ידיים עבור לחם אפילו אם הוא לא נעשה מתרומה. הם גם לא אמרו שרק הכהנים חייבים לטול ידיים (אפילו שרק הכהנים אכלו תרומה) והם לא אמרו רק לעשות זאת בזמן בית המקדש, אלא להפך. לעשות זאת בכל עת כדי שנתרגל לאכול לחם כפי שנאכל אותו כשמשיח יבוא.

לכן, בכל פעם שאתם נוטלים ידיים... מלבד קיום מצוות החכמים, אתם מראים שאתם מוכנים לבנין בית המקדש!

(שלחן ערוך האדמו"ר הזקן, חלק א' סימן קנ"ח)

תפלה / קודם כל תפלה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

ר' מענדל נוטיק, שהיתה לו הזכות לשמש את הרבנית בביתה, שתף בספור הבא:

הרבנית פעם התקשרה ובקשה אם אוכל לבא אתה למקום מסים. אמרתי שאגיע מיד. הרבנית הוסיפה, שאם עדין לא התפללתי, היא תמצא מישהו אחר. עניתי שיש זמנים בהם אני נוהג להתפלל קצת יותר מאחר מהרגיל ולכן זו לא בעיה.

הרבנית אמרה: "למדו אותי שהדבר הראשון שעושים ביום הוא תפלה" והוסיפה שתלך בעצמה.

(מתוך חסידישע דררהער)

גְּאֵלָה וּמְשִׁיחַ / עוֹד קֶצֶת ו"נִמְלֵא אֶת הַבּוֹס"

מְקַדֵּשׁ לְעֵלְוֵי נִשְׁמַת סִבְתָּנוּ הָאֶהוּבָה מֵרַת מְרִים צִימְעַל בֵּת הַרְבּ יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִידְמָן

פֶּעַם הַרְבֵּי הָיָה זְכוּק לְרוֹפֵא עֵינַיִם. רוֹפֵא הָעֵינַיִם בִּקֵּשׁ מֵהַרְבֵּי רְשׁוֹת לְשִׂאוֹל שְׂאֵלָה וְשִׂאֵל: "נִסְעֵתִי בְּרַחְבֵי תֵבֵל, וְרֵאִיתִי אֶת הַדְּבָרִים הַנִּכְפָּלָאִים שְׁחַב־ד פּוֹעֵלֶת. אִז לְמָה מְשִׁיחַ עֵדִין לֹא הִגִּיעַ?
הַרְבֵּי חֵיךְ וְאָמַר: "יֵשׁ לִי אֶת אוֹתָהּ שְׂאֵלָה! כִּנְרָאָה עֵדִין נוֹתֵר קֶצֶת עַד "שְׁנִמְלֵא אֶת הַבּוֹס", לִכֵּן, בְּכָל פֶּעַם שְׂאֵנִי מְדַבֵּר לְחֻסִּידִים, אֲנִי מְעוֹרֵר אוֹתָם לְהוֹסִיף עוֹד. אֵינִי נוֹתֵן לָהֶם "לִישׁוֹן".

(סְפוּרִים מִחֻדְר הַרְבֵּי עֵמוּד 75)